Desculț printre cuvinte

Ionel Simota

Desculț printre cuvinte

Colecția Poesis

Editura Eurocarpatica

2009

Coperta: Gheorghe Simota

Corectură: Ligia Dalila Ghinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMOTA, IONEL
Desculț printre cuvinte / Ionel Simota, Sfântu-Gheorghe : Eurocarpatica, 2009
ISBN 978-973-1814-15-5

821.135.1-1

Cuvânt înainte

Ionel Simota ne dăruieşte o nouă carte de poezie, „Desculț printre cuvinte”, îmbogățind spațiul său liric cu valențe subtile şi profunde. Evoluând rodnic, de la un volum la altul, poetul şi-a conturat un univers propriu ca viziune existențială transpusă într-un cod retoric descifrabil în toate cărțile sale.

Prin sugestia titlului, acest volum dezvăluie preocuparea constantă a poetului de a spori relația intimă, organică cu sacralitatea cuvântului poetic, capabil să comunice stări de grație ale gândului şi sensibilității sale.

Ca şi la alți poeți, iubirea potențează spiritul creator, făcând posibile revelații ale tainelor lumii. „Starea poeziei” este prinsă în vers, uneori cu seninătate şi armonie, cu „desfătare”: „Sfântă îmbătare a poetului/Tăvălit prin iarbă, sub nori/…Îmi e de-ajuns această stare/Prin care pot vorbi cu stelele/…Îmi e de-ajuns un singur fior.”(Desfătare).

Alteori, iubita întruchipează indicibilul poeziei în efortul poetului de a-i găsi corespondențe: „Genunchii tăi ascunşi în poezie/Să-i pot acolo uneori atinge/În forma lor cea caldă şi cea vie/De care frumusețea încă plânge/ Genunchii tăi de înfloriri şi sânge…” (Despre poezie), sau „Femeie, cât de dragă-mi eşti/Cuvânt suav, cuvânt subțire/În versul meu îl primeneşti/ Femeie, trup de poezie…” (Cuvânt suav).

Mai toate poemele de dragoste emană candoare, grație, puritate. Lipseşte din ele senzualitatea frustă , patima. Erotismul lor se încarcă de sacralitate şi poate, de aceea, pentru poet iubirea. Este o cale de a

descifra înțelesurile ascunse ale lumii şi ale tainelor creației, daruri făcute oamenilor de divinitate: "Cum mi te-a adus Dumnezeu/ În brațele poeziei/ Cum mâna mea, în mâna Lui/ Îți scrie acum despre dragoste"(Dăruire). Iubirea spulberă efemerul vieții dacă are şansa încorporării în vers: „Pentru tine o altfel de iarbă va creşte/ Şi-n urma tălpilor tale vor înflori cuvintele/ Ca o rană tămăduită demult…"(În iubire).

O alchimie tainică a trăirii şi expresiei în cuvânt, oficiată de poet va face ca „Din îmbrățişare să crească/ Un altfel de trup, asemeni copacului/ În care se cațără zâmbind copilăria/ Spre a se bucura de frunză şi fruct"(În taină).

În multe poeme şi din acest volum descifrăm o cântare dramatică a cuvântului care să dea expresie bogăției trăirii, înțelesurilor tainice ascunse în ființe, în obiecte, în şi dincolo de Cerul înstelat.

De multe ori poetul îşi simte cu amărăciune limitele umane, dar ştie că acesta este rostul lui pe pământ: să descifreze rune şi să le tălmăcească în vers: „Caut şi acum urma sărutului/ Lăsată adânc în propriu-mi timp/ E o urmă de forma cuvântului/ Înmugurind odată cu copacii,/ Ce cântă în mine mereu,/ O urmă de Tu amestecată cu Eu./ … O caut în palmele mele biciuite de vreme/ Şi rugătoare de Dumnezeu" (Caut) şi „Caut forme pentru nemurire" (Caut forme).

În poemul „Duminica" adie arghezian duhul armoniei cu Divinitatea: „Mi s-a făcut duminică-n cuvânt/ Şi candelă arzând e gândul meu,/ Mi-e rugăciune clipa care vine/ Să treci mereu, în vise, pe la mine ".

În poemele lui Ionel Simota descifrăm un sistem de recurențe: căutarea esențelor prin cuvânt, iubirea - stare de grație contopindu-se cu Poezia, înflorirea, înmugurirea, răsăritul - stări aurorale, revenirea nostalgică la spațiul copilăriei iluminat de chipuri dragi(mama, tată, bunicii). Ochiul poetului surprinde subtil pulsația vieții în natură, plastic şi prin armonii muzicale, ca odinioară simboliştii, dar contemplarea se converteşte în reflecție de multe ori tensionată dureros de limitele cunoaşterii, de note etice

Expresia poetică fluidă, armonioasă caracterizată prin simplitate, este rezultatul unui proces de rafinare subtilă, realizat în timp.

În peisajul liricii actuale, vocea poetului Ionel Simota se distinge prin mărci originale, dar şi prin raportare la modele perene ale poeziei româneşti(L. Blaga, T. Arghezi, I. Pillat, N. Stănescu), ca un ucenic smerit care-şi urmează drumul său spre împlinirea destinului binecuvântat.

Prof. Teodora Cojocaru

DORINŢĂ

Să te trezeşti dimineața
În fața unui câmp înflorit,
Să-ți mângâie soarele trupul,
Să-ți vină dor nebun de iubit.

Roua să-ți sfințească picioarele,
Cămaşa-ți lungă despicând lumina,
Să nu te cheme în niciun fel,
În păr să porți parfumul, grădina…

Mâinile să-ți fie două aripi uşoare,
Să aluneci nepământean de firesc,
Şi să strigi cu strigăt de cântec:
Iubesc!E firesc să iubesc…

Apoi, după soare-asfințit,
Să adormi în fânul proaspăt cosit.

FATĂ-ÎNSERARE

Ochii tăi mă strigă, fată-înserare,
Mi se face toamnă,mi se face zbor,
Îmi e dor de tine, de plecări mi-e dor,
De iubiri albastre, de iubiri cu soare.

Îți mai ştiu sărutul, fată-prea lumină,
Port conturul coapsei chiar în palma mea,
Vreau îmbrățişarea, dacă s-ar putea,
Somnul să mi-l fure, somnul să mi-l țină.

Ți s-a frânt cuvântul, fată prea tăcere,
Nu se mai aude noaptea respirând,
Lumânări de dor ard la mine-n gând,
Unul mi te fură, altul mi te cere…

Fată prea iubire, versul meu plăpând.

ALBASTRĂ-NSERARE

Freamătă lanuri cu holde în mine,
Pierdutele veri mă mai strigă şi-acum,
Rătăcit mi-a rămas al întoarcerii drum,
Port în mine secunde tot mai puține.

E un loc undeva ce mă strigă şi el,
Fantomatic îmi trec amintiri prin iubire,
Locu'-n care-am crescut e cuprins de murire,
Iarba-n care-am dormit este astăzi măcel.

A tăcut, în fântâni, izvorârea-n izvoare,
Case vechi au murit cufundate-n trecut,
Au murit din bătrâni şi alți prunci s-au născut,
Peste sat s-a lăsat o albastră-nserare…

Se întâmplă să moară în noi o mirare…

AVEAM TIMP

Ți-am cuprins trupul tău, ca-ntr-o horă străveche,
Surâzând ai venit lângă mine să stai,
Tu, făptură divină, cu cerescul tău grai,
O secundă mi-ai fost în iubire pereche.
M-am simțit vinovat şi de timp, şi de loc,
Nu ştiam că-n sărut o să pleci pe vecie,
Nu ştiam că atâta tăcere o să fie,
Nu ştiam că vei arde, nu ştiam despre foc.
Aveam timp să ne-ntoarcem din iubire în noi,
Caii blânzi ne-aşteptau într-o altă pădure,
Nu ştiam că avea cineva să te fure,
Era iarnă cu ochi mari, cu ochi trişti, cu ochi goi…
A bătut, în sărut, gongul orei târzii,
Trebuia să te-ntorci într-o viață banală,
Mângâiere perfectă, în rochiță de gală,
Te aştept în cuvânt zâmbitoare să-mi vii…

Nu ştiu eu de mai sunt, nu ştiu tu de mai ştii…

ALTĂ VARĂ

Cu tine vara îmi va fi altfel,
Vom asculta privighetori în noapte,
Pe buze vom strivi atâtea şoapte,
În cel mai sfânt şi mai frumos duel.

Şi flori de câmp vor năpădi spre seară
În casă să ne intre cu parfum,
În arderi vom preface şi în scrum
Tot ce-ar putea în suflete să doară.

Vom fi doar noi şi vara noastră-n iarbă
Şi cald va fi în palma ta cuminte,
Şi stele vor cădea peste cuvinte,
Şi sângele din nou va sta să fiarbă.

Şi răsăritu-n pleoape ne va bate
O altă zi iubirii să-i închine,
Tu vei pleca şi vei veni la mine,
Iar eu voi scrie-n fiecare noapte.

Mă voi opri când viața nu mai poate…

ATINGEREA TA

Sărutul peste pleoape am să ți-l las
În iarna-n care frigul mi te cere,
Din brațul meu am să-ți revărs putere,
Din glasul meu voi pune-n tine glas.

Atingere profundă, mângâiere…
Spre Dumnezeu mai facem câte-un pas,
Eu lui te cer în fiecare ceas
Şi-mi răstignesc cuvântul în tăcere.

Pe mine chipul m-a făcut să scriu,
Pe tine versul meu lovit de toamnă
Şi sclav cuvântul ți se-nchină, doamnă,
Acum când ceasul bate a târziu.

Pe ochi cuminți de poezie plini,
Sărutul meu arzând am să ți-l las
Şi-apoi vom bea din al iubirii vas,
Spre a ne trezi în zori mult mai senini.

Sărutul meu, pe fiecare pas,
Eu ți-l aşez când pleci printre străini…

CUVÂNT SUAV

Femeie, cât de dragă-mi eşti
Şi pradă eşti pentru iubire,
Cuvânt suav, cuvânt subțire,
În versul meu îl primeneşti.

Îți scriu cu scrisul care ştie
Ce-nseamnă sufletul să doară,
Ce-nseamnă să se facă seară,
Femeie, trup de poezie…

Femeie, tu care-ai trezit
Fiorii ce murise-n mine,
Grăbeşte-te, sunt prea puține,
Secundele pentru iubit…

Femeie, suflet ne-mplinit…

CEASURI GOALE

Insomniile noastre ceasuri goale bătând
Uneori dureroase şi-ndelungi ni se par,
Clipa trece mai greu, clipa trece mai rar
Eu în gândul tău, tu la mine-n gând.

Uneori e frumos, uneori suntem noi,
Alteori ne e frig şi ne doare ades,
In nesomn iubiri uneori ni se țes
Insomnia ne e mai uşoară în doi.

Adormim mai târziu şi în vis ne dorim
Să ne ținem de mână, să nu moară cumva
Începutul iubirii, să-l putem respira,
Să putem să fim noi, să putem să privim

Răsăritul, pe care atât ni-l dorim,
Răsăritul, ce nimeni nu ni-l poate lua.

IARNĂ DE VIS

Iarnă de - argint şi de vis,
Colind se - aşează în noi,
Ninsori peste ochiul închis,
Ninsori peste umerii goi…

Copii vin în prag precum sfinți
Nu să ceară, să dea ei ne vin,
Din colind şi din ochii cuminți
Coboară supremul divin.

Pe cărări înghețate de ger
Alte suflete vor veni colindând,
Vin să ne aducă, nu ne cer
Credință mai multă în gând.

În sufletul meu tremurând...

E MARTIE

Uite, au început să plângă copacii,
E martie, iubito, şi-ți dau muguri în trup,
Lumina ochilor ți-a înflorit,
Iarbă crudă ți-a crescut în crudul sărut,
E martie, iubito, şi păsări vin cu dor,
Ochii tăi lăcrimează a vis de iubire,
Va cânta în frunze vântul pentru tine,
Cântec de înger îți va dărui primăvara.
La început vor fi ploi curate,
Mai apoi înflorirea în clopote va bate.

Uite, a început să lăcrimeze şi cuvântul,
E martie, iubito, e ora de sărut,
Ne vom ascunde în palmele albastre ale cerului
Şi ne vom iubi neîncetat…

E martie, iubito, rochii albe aşează-ți pe trupul curat…

GÂND

Mă voi ascunde în sărutul tău
Să-mi fie totuşi iarna mai uşoară,
Să-ți fie iarna ție primăvară
Şi să n-avem nicicând păreri de rău.

Sărutul tău ca floarea de cais
Ce o atingi cumva să nu te doară,
Mă rog să-ți fie iarna primăvară
Iubire, tainicul meu vis…

De n-am ucis, n-aş vrea să fiu ucis…

CÂNTARE

Toamnă, doamnă amăruie,
Coborâtă din livezi
Peste care se mai suie
Brumele ce nu le vezi.

Toamnă cu paltoane lungi
Peticite, dar cu gust,
Te grăbeşti cumva s-ajungi
Să îmi bei din palmă must?

Ponosiți îți sunt copacii
Cu pictate frunze-foi,
Toamnă despre care macii
Mi-au scris versuri în butoi.

Toamnă, tristă domnişoară,
Provenită de la țară…

CAUT FORME

Caut forme pentru copaci,
Pentru mâinile tale frumoase,
Pentru conturul sărutului
Pe umărul tău de nufăr.

Caut cifre rotunde în iubire
Şi strig după trecut,
Ca după o femeie frumoasă
Ce-mi trece prin secunde.

În sângele meu, pe mine mă caut,
Şi smulg de acolo
Fiara ce-mi bântuie uneori întunericul.

Caut forme pentru nemurire…

FIORII

Coapsele nopții îmi intră-n cuvânt,
Cu miros de frunză plângândă şi iarbă,
Strivite adânc până în sevă,
Strivite până către pământ…

Mă-nfior ca şi când durerea mă vrea,
Să îmi ia, să-mi smulgă gura ta din sărut,
În auz nu mai pot să te-ncap, să te-ascult,
Din brațe-mi vine cineva să te ia...

Din tăcere ne cresc trandafiri sângerii,
Ştiu şi eu, ştii şi tu că e bine să speri,
Ce te face să vrei, ce te face să ceri,
Lăuntric ne-ascundem în noi, în copii…

Surâzând ai plecat, surâzând ai să vii.

CĂUTARE

Îți caut şi acum genunchii,
Pentru sărut ți-i caut
Şi pentru fruntea mea obosită.
Sânul ți-l caut pentru alint
Şi ochii în care mă ascund uneori
Din calea vremurilor rele,
Frumosul tău zâmbet îl caut
Ca pe o desfătare a unui înger.

Să mă pot bucura de toate acestea
Mă aşez în miezul mărului copt,
Ca-ntr-o tăcere profundă,
Şi să muşte aştept,
Şi să mă taie în două lumina
Pentru cei flămânzi de iubire.

Îți caut şi acum genunchii,
Palme ce plâng de dor,
Cu lumina aprinsă în lumina lor.

CONVINGERE

Niciodată nu am aşteptat
Îndeajuns tainica ta făptură
Să-şi desfacă sărutul,
Ochii să şi-i desfacă…
Am fugit mereu
Din pragul sufletului tău,
Să nu doară petale mai apoi,
Să nu plângă plânsul în amândoi.
M-am întors de la picioarele
Frumosului cuvânt, înapoi.
Uneori simțeam un fel de durere
Până şi în tăcere,
Însă mă întorceam ca şi când
Sufletul ce-l țineam în brațe
Era mult prea fragil,
Era mult prea plăpând.

Într-o dimineață lumina mi-a plăcut
Atât de mult încât
Am rămas să te ascult…

ASEMĂNĂRI

Te asemăn, iubito,
Cu o nouă pasăre Phoenix,
Cu mugurul abia desfăcut
În tainicul ceas al primăverii,
Cu secunda nemuritoare a naşterii.

Te asemăn, iubito,
Cu sunetul ploii căzută în somn,
Cu zâmbetul albului crinului,
Cu duminica Sfântă de Paşte,
Cu tainici căderi ale nopții peste pleoape.

Cu bobul de rouă, te asemăn,
Ce va potoli setea unui fluture.

DĂRUIRE

E târziu, dorm copacii,
Doar tu, în rochie albă,
Te furişezi printre coapsele nopții
La mine în vis,
Unde numai sfinții ajung.

Aşezi, cu grijă,
Trandafiriul tău sărut
Pe geana adormirii mele
Unde sunt plecat
Și cu şoapte înflorite mă chemi
Înapoi în iubire.

Cum mi te-a adus Dumnezeu
În brațele poeziei,
Cum mâna mea, în mâna Lui,
Îți scrie acum despre dragoste.

DOAR NOI

Nu eram singuri niciodată,
Cântecul tremurând al pădurii
Mai era cu noi,
Ochii rotunzi ai păsărilor
Se ascundeau în pletele noastre,
Nu eram singuri, mai era
Cămaşa curată a toamnei,
Cu care ne înveleam visele
Și țipătul căutării mai era uneori,
Ascuns în sărutul cald
Al regăsirii.

Nu eram niciodată singuri,
Copacii respirau greoi
A început de frig,
Iar ochiul anotimpului înlăcrimat
Aproape amorțise.

Te țineam strâns în brațele mele,
Rănile cuvântului să nu-mi înghețe.

CAUT

Caut şi acum urma sărutului
Lăsată adânc în propriu-mi timp,
In umbra salcâmului înflorit
O caut, ştiu că n-a murit…
E o urmă de forma cuvântului,
Înmugurind odată cu copacii,
Ce cântă în mine mereu,
O urmă de Tu, amestecată cu Eu.

O caut în palmele mele biciuite de vreme
Şi rugătoare lui Dumnezeu…

DESFĂTARE

Îmi e de-ajuns cerul
Pe care ochii mei îl cuprind,
Pe care scrisul meu îl scrie,
Pe care buzele mele îl beau
Pe furiş, uneori, noaptea.

Sfântă îmbătare a poetului
Tăvălit prin iarbă, sub nori,
A busuioc îi miroase sărutul,
A trifoi norocos
Şi a gură de flori.

Îmi e de-ajuns această stare
Prin care pot vorbi cu stelele,
Prin care pot îmbrățişa căderea lor,
Cântecul nopții îmi e de ajuns,
Suspinul ei de atâta dor…

Îmi e de-ajuns un singur fior…

ZĂMISLIRE

Iubito, mă dor tălpile
De drumul făcut
Către surâsul tău,
De cărarea iubirii,
De sărutul ochilor de înger
Buzele mă dor,
Cum doare sângele pierdut,
Şi totuşi urc şi cobor,
Şi totuşi plec şi vin,
Bătătorind pietrele
Către fericire.

Iubito, petale se vor frânge
Şi brațele noastre plângând
Mai mult pe noi ne vor strânge,
Doar o respirație
Ne va despărți
Sufletele noastre
Împovărate de dragoste.

Şi când, în sfârşit,
A nu ştiu câta oară
Ne vom întâlni,
Îmbrățişarea ta şi cu îmbrățişarea mea
O altă ființă va zămisli.

DIN MINE

Din mine ar putea să rămână
Doar sentimentul sărutului,
Rotund precum soarele,
Cuprins de atingerea ta.
Doar o fărâmă a îmbrățişării
Ar putea să rămână,
Ca o frunză-n poalele toamnei.

Din mine un singur cuvânt
Să nu moară aş vrea,
Ca o tresărire a ochiului
Ce uneori te întâlnea.

Urma călcâiului din mine
Ca un sărut al țărânii,
Ca o dragoste mai veche,
Dacă va fi să rămână,
Tot voi putea respira.

DEPĂRTARE

De trupurile noastre se lovea tăcerea,
Zborurile păsărilor se loveau
Ca de nişte catarge înalte
Ce spintecă lumina în două.
Prin suflet ne vâslea o poveste
Şi tremurau de teamă cuvintele,
Din fiecare val se năştea câte-un ochi
Şi se spărgea odată cu el.
Noi stăteam rezemați de vânt
Şi nu ne găseam începutul…
Cu potopul am trântit de pământ,
Cu toată puterea noastră, cu sărutul.

Navigasem prea mult, depărtarea era
Neputința de-a ne întuma.

ÎNTÂIA OARĂ

Când prima oară ne-am întâlnit
Luna tu o țineai în palme
Ca pe o poveste, un mit…
Secundele mi se făcuse calme,
În ochiul stelei lacrimi s-au ivit,
De-atunci niciunul dintre noi nu doarme,
De-atunci iubirea de iubire annebunit
Şi sufletele gata-s să se sfarme.

Când ne-am întâlnit prima oară,
Mai întâi, lăuntric ne-am întâlnit,
Căzusem în noi şi fără să ne doară
Ne-am întors, până când mersul s-a isprăvit…
Poate va mai fi înc-o seară,
Poate că noi în noi n-am murit,
Poate mai târziu, spre primăvară
Sărutul va fi-nmugurit.

Poate că luna, întâia oară,
În palmele-ți sfinte a ațipit.

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Dulce toamnă mi se lasă-n vis,
Tu-mi cobori în gând pe o cărare,
Tu, iubire, veşnică mirare
Pentru care nopțile-am ucis.

Frunzele n-au cum să mă mai doară,
Pata mea de sânge neucis
Pentru care altă carte-am scris
De iubire, parcă-ntâia oară.

Pe pământ m-au declarat proscris
Şi-o să plec acum din mine-afară,
Suflet drag, ne-a mai rămas un vis
Şi-o tăcere pentru primăvară.

N-o să plâng, plecarea în abis
Îmi dărâmă-n suflet orice gară,
Îmi voi lua palton, e frig afară,
Merg să-mi iau cerneală pentru scris…

Dulce doamnă, să nu-mi pleci din vis…

DOR DE DEMULT

Mi-e dor de strugurii bătuți de brumă,
De sărutul dulce al toamnei,
De minunata şi rotunda lună,
De murele crescute-n maluri,
De cântecul târziu de greier,
Mi-e dor de lac, mi-e dor de valuri,
Mi-e dor de lan să îl cutreier.

Mi-e dor de strigătul de mamă,
De trupul pâinii-n vatră copt,
De chipul cel zâmbind din ramă
Sub care scris stă încă anul 1908.

Mi-e dor de toți acei cu care
Am străbătut prin ploi şi soare.

ALT DESTIN

În zori vom luneca spre o altă lume,
Vom fugi printre ochii din orbite ieşiți,
Cu cântec de trestie împletit în trup,
Cu trupuri goale de răsărit…
Vom cădea în păcatul iubirii eterne
Nefiind vinovați de nimic omenesc,
Tu din trup o să ieşi,
Eu din trup o să plec,
Și de mână pleca-vom cum e cel mai firesc.
Tu prin mine o să treci,
Eu prin tine o să trec,
Cu puterea celor ce se iubesc.

În zori luneca-vom ca şi cum n-am fi fost
Pământeni ce-au trăit printre alți pământeni,
Vom şterge umbra din urma noastră,
Contururi vom şterge din ochii lor răi,
Din amintirea lor ne vom şterge pe noi
Pentru a nu ne mai recunoaşte.
Când va fi să venim zâmbind înapoi,
Eu voi fi unu, tu vei fi doi…

A IUBIRE

A busuioc miroase dorul meu de-acum
Şi a colind ce va urma să vină,
Mi-e inima de preaiubire plină,
Căci am găsit spre tine tainic drum.

Şi pot veni atunci când nu se poate,
Să plec apoi când nu ar trebui,
Să te-ndrăgesc cum nimeni nu ar şti
Pe tine, suflet drag şi sfânt în toate.

A busuioc miroase dorul meu de tine,
A vin ce abureşte în cănile de lut,
A cântec sfânt pe care-n suflet îl ascult
Şi a iubire care-o viață mă va ține.

IREPETABILĂ POVESTE

Sărutul tău pe buze mi-a-nflorit,
Copacii ne-au privit înmărmuriți,
Lor niciodată nu le-a fost sortit
Să vadă atât de-aproape doi iubiți.

Sfânt înghețase seara-n ochii tăi
Atât de blânzi, nepământeşti, firesc,
Pădurea nu-i acceptă pe cei răi,
Pe cei ce căprioarele răănesc.

Surâsul tău cu iarna s-a luptat
Şi a învins-o, ca pe-o fiară, greu,
Din trupul tău cuminte a urcat
Un înger, până sus la Dumnezeu.

Şi ne-ar fi fost oricum mai mult păcat
De n-am fi fost acolo tu şi eu,
În trupul meu iubirea a-nnoptat
Şi despărțire s-a-ntâmplat mereu.

Mai respiram din când în când a ger
Și-a urma toamnei doborâtă-n frig,
Eu începusem mâna să ți-o cer,
Eu începusem mâna să ți-o strig.

Sărutul tău pe buze mi-a-nflorit,
Era târziu şi-ncet ne-am despărțit.

FEMEIE FRUMOASĂ

Chip de icoană, surâs înflorit,
Ochii tăi au pătruns până-n trupul cuvântului,
Până-n miezul iubirii au ajuns
Şi lăcrimează acolo de fericire,
Cine te mai cunoaşte în afară de vânt,
Ce cauți tu, femeie frumoasă, pe pământ?

Chip de primăvară, înflorită curând,
Mâna ta mi se plimbă peste gânduri şi vise,
Trebuia să nu pleci, trebuia să te-ntorci,
Etern să fi rămas în miezul îmbrățişării
Femeie frumoasă, chip de sfânt,
Cum să-mi caut cuvintele, cum să-ți cânt?

Femeie frumoasă, întrupare de crini,
Ochii tăi nu mi-au fost niciodată străini…

CHIP DE SFÂNT

Să spargi oglinda veche care minte
Şi te-a făcut să nu mai crezi în tine,
Să nu-ți vezi trăsăturile divine
Ce nu pot fi descrise în cuvinte.

Surâsul tău amar să ți-l arate
Când el e înflorire şi lumină,
Când trupul tău,când toată eşti divină,
Oglinda veche nu te mai încape…

Oglinda care nu-ți dă dreptul la iubire,
La-mbrățişări, la tainicul sărut,
Oglinda ce adesea te-a durut
Şi ți-a atribuit o altă fire…

S-o spargi, altfel vor suferi nespus
Ființe dragi şi poate sunt puține,
Tu lasă răsărit să crească-n tine,
Nu te uita nicicând către apus.

Căci chipul tău, asemeni unui sfânt,
Nu are oglindire pe pământ…

GURA TA

Gura ta miroase a vie înflorită,
A vin stors în poale de toamnă,
A iubire miroase, gura ta, doamnă,
A sentiment nemaiîntâlnit…

Adolescent timid îmi este atingerea,
A degete colindându-ți trupul…

ÎN IUBIRE

Pentru tine altfel vor cânta privighetorile,
Seara altfel va cânta în tâmplele cerului,
Mâna mea linişti în somn îți va aduce
Şi ne va fi atât de vară
Încât vom rătăci drumul întoarcerii.

În ochiul meu, păsări vor veni să doarmă,
Te voi înfăşura în somnul lor
Spre a nu mai tresări niciodată.

Pentru tine o altfel de iarbă va creşte
Şi-n urma tălpilor tale vor înflori cuvintele
Ca o rană tămăduită demult…

Pentru tine copacii se vor muta mai aproape
Şi şoaptele lor vor înflori în taină noaptea.

În iubire vom rămâne noi cu trupurile noastre curate

MĂ VA DUREA

Un singur crin alb uitat în întuneric,
Pe masa din stejar masiv
Pe care ți-am scris cuvinte frumoase,
Aşezate-n tâmplele cărții,
Urmă caldă a sărutului pe tâmpla ta.

E linişte acum în călimară,
Cerneala cu care am scris
O am de la Dumnezeu,
Dar a ajuns la final dicționarul meu.

Nu ochiul închis mă va durea pe mine,
Ci versul pe care nu ți l-am scris.

ÎN TAINĂ

Te voi lua în taină de mână,
Mâna ta ca o rană ce dă să-nflorească,
Şi ne vom ascunde în umbră de lună
Unde vom aştepta din sărut,
Din îmbrăţişare să crească
Un altfel de trup, asemeni copacului
În care se caţără zâmbind copilăria
Spre a se bucura de frunză şi fruct

Fericirea copacului să fii tu,
Din care eu, mai apoi, mă hrănesc,
Mâna ta, felinar din poveşti,
Pentru care încerc să trăiesc,
Să te caut pe unde eşti,
Să te-nchid la mine în gând…

Mâna ta, un copac fremătând…

ÎMBOLNĂVIRE

Am închis cuvântul
Ca pe un sfânt într-o raclă,
Ce are s-o spargă,
Ce are să iasă…

– Ce râzi, boule,
Nu vezi că a-nviat?
Strigă la un beţiv, o mireasă…

Între timp, cuvântul
E lovit cu o piatră,
Şchiopătează puţin,
Sângerează abundent,
Mireasa divorţează,
Beţivul moare,
Nimic concludent…

IUBIRE

Ai coborât din vis, cu paşi de sfânt,
Alunecând în anotimpu'-n care
Nu era frunză, nu era nici floare,
Doar linişte şi pace în cuvânt.

Nu mai credeam în oameni şi-n iubire,
Trecuse vremea peste trupul meu,
În poezie mă-mbătam mereu
Cu vinul dulce din potire.

Din mângâieri abia-mi trecuse-o rană,
Murise zboruri mai demult în gând,
Tu mi-ai întins o mână surâzând,
Fiinţa cea mai pură, diafană…

Am tresărit şi am surâs şi eu
Şi teamă îmi era că nu e bine,
O vreme-am stat adânc ascuns în mine,
Acum port primăvară-n trupul meu.

Ai coborât din vis, cu paşi de sfânt,
Şi ai rămas, iubire, pe pământ…

ÎNFLORI-VOR

Înflori-vor merii, peste fruntea ta
Blând o să adie trup de primăvară,
Floarea lor în tine se va revărsa,
Înflorire toată o să fii spre seară.

Înflori-vor merii şi-n povestea noastră
Va veni să-şi plângă obosite căi
Pasărea cuminte, pasărea măiastră,
Cuibul să-şi aşeze lângă ochii tăi.

Înflori-vor merii precum trupul tău
Cel în care astăzi poezia cântă,
Unde e iubire, nu există rău,
Unde e iubire, Dumnezeu cuvântă.

Înflori-vor merii în privirea-ţi sfântă…

AŞ FI VRUT

Aş fi vrut în mine răsărit să fii,
Întâmplare sfântă, dorul meu firesc,
Aş fi vrut în braţe suflet să primesc,
Despre toate acestea aş fi vrut să ştii…

Aş fi vrut iubirea unică să-mi fie,
Mâna ta să-mi fie aş fi vrut alint,
Aş fi vrut cuvântul să ţi-l scriu cu-argint
Prins într-o eternă, sfântă poezie…

Aş fi vrut uitării să nu dai nimic,
Clipele să fie răstignite-n ceas,
Aş fi vrut din mine sufletul să-ţi las,
Să cad tandru-n tine şi să mă ridic,

Aş fi vrut clepsidra timpului s-o stric…

DUMINICA

Mi s-a făcut duminică-n cuvânt
Şi-mi este dor de tine, suflet drag,
În visul meu apari adesea în prag,
Tu, chip de poezie şi de sfânt,

Şi candelă arzând e gândul meu,
Mi-e rugăciune clipa care vine,
Să treci mereu, în vise, pe la mine
Şi să rămâi în visul meu mereu…

Mi s-a făcut duminică şi doare
Dorinţa mea de-a te lăsa să pleci,
Nu ştiu pe-aici când trec, când o să treci,
Sărutul tău i-o pată de culoare

Aş vrea să vii cum vine fiecare…

FEMEIE

Femeie,prea frumoasă întrupare
Pe care Dumnezeu ne-a dat-o - n dar,
Eşti cea mai minunată întâmplare
De care uneori n-avem habar.

În trupul tău atâtea taine sunt
Şi-atâtea vise-ți mor fără să ştim,
Femeie, cel mai sfânt cuvânt
Pe care ne prefacem că-l iubim.

În noapte stai şi ne veghezi ades
Când suferințe uneori ne-apasă,
Noi niciodată nu te-am înțeles
Şi te lăsăm ades uitată-n casă.

Femeie, prea frumoasă întrupare
Poți îndura atâtea suferinți,
Şi totuşi ne găseşti mereu iertare,
Şi noi promitem că vom fi cuminți…

Mereu plângând, mereu nemuritoare.

MĂRUL BUNICILOR

Ți-au căzut, în iubire, albe florile lui
Şi sub el ți-ai lăsat lumea ta de-o vară,
Niciodată, sub măr, n-avea cum să te doară,
Lumea toată-ncăpea în ochii căprui.

Tu citeai şi iubiri te-ncercau la-nceput,
Erau flori peste tot şi la tine în vise,
Mai târziu, sub priviri, măru - acela rodise,
Mai târziu şi în trup mere coapte-au crescut.

Azi îi strigi pe bunici şi îi cauți prin curte,
Ei sunt cei ce-ți lipsesc, ei sunt cei ce nu-i ai,
Sub cuvântul curat îți e dor să mai stai,
Să-i asculți ți-ai dori şi ai vrea să te-asculte.

Ei s-au dus, au plecat într-o lume mai bună,
Tu te-ntorci repetat către propriul destin,
Mărul iar înfloreşte, măru-ți este străin,
Deşi-n suflet mai porți sfântă albă cunună.

Să te-ntorci şi s-asculți ce vrea mărul să-ți spună.

IARNA NOASTRĂ

Iarnă, frig şi dor va fi,
Vor cădea zăpezi în vise,
Peste pleoapele deschise
Îngerii vor rătăci…

Tu vei fi colind cuminte,
Eu voi fi colindător
Care-nnebunit de dor,
Te va aşeza-n cuvinte.

Eu lumina din măr copt,
Tu lumina din fereastră,
Pata de cerneală – albastră
Adunată-n versul opt.

Iarnă, frig şi dor de tine,
De-o iubire ca-n poveste,
Cum n-a fost şi nu mai este,
Cu îmbrăţişări divine.

Orele ne sunt puţine…

ÎNSINGURAT

Însingurat şi greu apasă ceasul
Şi foc se stinge-n vatra dintre nopţi,
Zadarnic baţi în zăvorâte porţi,
S-a sinucis în sentimente glasul.

E tot mai rău,e tot mai frig aici,
Şi paşii tăi departe se îndreaptă,
Pe mine întristarea mă aşteaptă,
Pe tine noi iubiri să le dedici…

Am început să mă urăsc în şoaptă,
Cenuşa mea în ceruri s-o ridici.

ÎNTÂLNIRE

Treceam spre seară ținându-ne de mână
Printr-un oraş în care
Primăvara încerca să se nască,
Paşii tăi sufereau de pavajele strâmbe,
Eu sufeream de ne-ngrijirea vechilor clădiri,
Dar ne plimbam fericiți
Ca acum o sută de ani în urmă
Când un singur sărut
Putea începe sau sfârşi un război
Eram fericiți, eram noi…

Oraşul răspândea o lumină difuză,
Pe buzele tale înmugurea zâmbetul,
Uneori teamă mi-era să nu ți-l strivesc
Cu vreo atingere nepotrivită sau gest.

Treceam spre seară ținându-ne de mână,
Primăvara încerca să se nască,
Din când în când ne opream,
Se terminau străzile şi era târziu,
Am plecat cum era firesc, înapoi…

Nu ştiu dacă oraşul acum mai trăieşte,
Suferea oricum fără noi.

ÎNTOARCERE

O să-ți cânt despre păsări
Când va fi să pleci de la mine
În lumea ta plină de griji
Şi de stările neiubirii,
Spre a te întoarce mereu.

Voi ucide lacrima din ochiul tău
Şi nesurâsul din surâs…
Căci mi-e greu să te ştiu ploaie,
Tu, care soare porți în priviri,
Iarnă mi-e greu să te ştiu,
Tu, care porți în trup primăvară,
Greu îmi e să te ştiu dezgolire,
Tu, care vară porți în vis.

O să-ți scriu despre ele,
Despre zborul lor atât de frumos,
Să te poți întoarce la mine..

NE-NŢELEASĂ IUBIRE

Peste ochi de înger,ninge a iubire,
Nimeni n-o să creadă că sunt ochii tăi,
Oamenii sunt oameni,oamenii sunt răi,
Răutatea totuşi o avem în fire…

Troieni-va toată calea către tine,
Nimeni n-o să creadă unde locuieşti,
Oamenii vor spune tragice poveşti
Pentru a mă-ntoarce, pentru a mă ține.

Peste ochi de înger, arunca-vor noapte,
Să nu se mai ştie, să nu se mai vrea,
Vor să mi te smulgă,vor să mi te ia
Din surâs,din tandre sărutări de şoapte.

Peste ochi de înger, ochii mei vor sta…

ÎNTR-O ZI

Cântau păsări la margini de suflet şi sat,
Am plecat într-o lume atât de străină,
M-aştepta o fiară, m-aştepta o jivină
Să m-arunce-n neiubire, în păcat.

N-am privit înapoi, nu am vrut să privesc,
Lunecam în tumultul unei vieți neştiute,
Dumnezeu m-a privit şi a vrut să m-asculte,
Dumnezeu m-a-ndemnat şi mai mult să iubesc.

Era drum şi în mine un alt drum se năştea,
Peste pietre trecea trupul meu, carne crudă,
Am tăcut căci n-a fost cineva să m-audă,
Dar plecasem cu versul ce în mine zăcea.

Într-o zi n-am putut să mai tac şi-a-nflorit
În cuvinte iubirea şi ura şi teama,
Prea târziu pentru tata, prea târziu pentru mama,
Prea târziu pentru cei ce atât m-au iubit.

Cântecul în păsări a adormit…

IREPETABILĂ

De prea multă ploaie,
De fulgerul care era,
Copacul m-a întrebat disperat:
– Spune-mi, mă mai iubeşti, da?
Şi nu ştiam ce se va întâmpla.
Şi-atunci, un fulger profund
Lumina în două o despica
Din trupul copacului rotund.
Şi n-am apucat să-i răspund
Căci mult prea târziu era.
De-atunci, de-acest răspuns
Nu mă ascund
Şi grăbit răspund: da, da, da!
Până altă, ştiu eu, ce nenorocire
S-ar putea repeta.

De prea multă ploaie
În mine încă ploua.
Şi-atunci copacii şi oamenii
Şi păsările şi caii
Şi tot ce-nseamnă a fi,
Fără să mă mai întrebe,
Le răspund da, da, da.
Ca nu cumva
Singura mea şi tristă-ntâmplare
Să se mai poată-ntâmpla.

IUBIRE PROFUNDĂ

E seară cu greieri…
Iar eu ascult şoaptele ierbii
Ce-mi râde şi cântă cu versuri
Nemaiauzite vreodată.
Mă întind în iarbă şi în seară mă-ntind,
Miroase a-nceput de iubire în fân,
Sunt flori care mor, sunt flori ce rămân,
În mine şi-n iarbă iubiri se aprind.

Înserarea îmi place, o poveste eşti tu,
Şi mi-e dor şi mi-e sete de iubire profundă,
Se-aude suspin, palmele tale-au ajuns
La mine în suflet să se ascundă.

Îmi e dor şi mi-e sete de iubire profundă…

NUC ÎNVERZIT

Mi-e dor de nucul înverzit
Ce stă şi acum ţeapăn în faţa copilăriei
Şi-mi şopteşte cuvinte în păr…
Iar eu râd şi alerg pe uliţa din spatele casei
Ca pe spinarea ta, Doamne,
Şi urlă în mine fericirea,
Şi cântă bucuria naşterii mele.

Mama mă strigă cu glas de iubire
Dar eu nu o aud pe ea,
Aud cerul cum se răstoarnă în mine
Cu ploi calde de vară,
Aud căruţa Sfântului Petru…

Iar eu alerg, mamă, nu te aud…

LUMINĂ

Lin rătăcea lumina-n chipul tău,
Aşa erai şi îmi păreai un vis,
Un fel de înger printre noi închis,
Rătăcitoare printre tot ce-i rău…

Erai un fel de pasăre plutind,
Iar zborul tău n-a sângerat vreodată,
Gingaş surâs de floare-nrourată,
Hoinar plecase gândul rătăcind…

Iar tu erai atâta de frumoasă,
Nimic din jur nu te-ar fi egalat,
Erai fiinţă fără de păcat,
Ascunsă-n forma cea mai luminoasă.

MIRARE

Copacul îmi stârneşte mirarea
Aşa cum ploaia mă face să tac
Să scriu, să tac…
Iată stările mele de fericire,
Adevăratele căderi întru înălțare,
Adevăratele înălțări întru cădere,
Din care am fost salvat mereu
Doar de cuvânt,
Cuvântul, unealta lui Dumnezeu.

Mirare-mi stârneşte şi nemirarea,
Nescrierea şi netăcerea din mine,
Toate aceste stări
M-au întors către Eu,
M-au întors către Tu,
Către ființe ce nu mai sunt acu'.

Mirare îmi este Da sau Nu…

MISTER

Undeva între două coline
Susură şi acum copilăria mea,
Plânge şi curge tremurând
În întunericul trestiilor,
În luminişul de papură
Ce-mi înfioară şi astăzi trupul,
Curgerea sângelui mi-o înfioară.

Mă aşez uneori între ele,
În tainicul lor dialog
Şi fur de acolo cuvinte,
Le scald în roua sufletului meu
Şi le aşez mai târziu în carte,
În lumina ei verticală le aşez,
Pentru lumina altor ochi.

Trupul meu punte mi-l fac,
Simt cum plutesc peste florile câmpului,
Între cele două coline,
Între apă şi cer,
Ca şi cum moartea aş fi învins-o,
Şi viața aş fi învins-o,
Şi ar fi curs din mine sânge şi fier.

Cele două coline, tainicul meu mister...

ÎNSETARE

Peste pietre sărutul luminii se lasă,
În curând va trece izvorul pe-aici,
În curând, din sete, însetări o să iasă,
În curând potoli-vor gurile mici.

În sărut mor copaci de o arşiță tristă,
Vor veni mângâieri să ne spună ceva,
Să ne țină de mână, ploaia încă insistă,
Să ne cadă potop spre a nu ne durea…

Vara-ntreagă se urcă, secetoasă-n iubire,
În cuvânt mi se urcă, până sus, în privire.

FUGA DE MINE

Spre a nu mă-ntâlni cu mine
Voi trece pe partea cealaltă a străzii,
Mă voi opri în dreptul copacilor,
Din când în când,
Să nu mă văd…
Voi dezbrăca din mine umbra,
Din tălpi urma o voi dezbrăca,
Să nu rămână nimic din mine
Pe cealaltă parte a străzii
Pe unde voi circula.
Din când în când,
Mă voi ascunde-n mulțime,
În zadar să mă caut, pe mine,
Să nu mă întâlnesc niciodată.
Mi-ar fi, oricum, prea ruşine,
Cuvântul s-ar cutremura,
Dacă m-aş întâlni pe mine
În fața mea.

Voi trece pe partea cealaltă a străzii,
Pe mine spre a nu mă vedea…

O ALTFEL DE MOARTE

Eu n-am să mor,
Ceva mult mai rău se va întâmpla,
Va muri din mine cuvântul,
Va putrezi ca şi cum
Nimeni nu-l va striga
Şi mai rău decât atât,
Înainte să moară se va întrista,
Căci nu va găsi adăpost
Şi uneori de frig va-ngheța,
Căci nu va găsi adăpost
Şi viscolul îl va sufoca,
Şi-n cele din urmă cuvântul
Va spune pieirii: Da!…

Eu n-am să mor,
Mai mult decât atât se va întâmpla,
Trupul meu de cuvânt va divorța
Şi la fel ca la naşterea mea
Voi spune: Da!…

(NE)MIRARE

Rouă va înflori în ochii mei
Plecați în altă lume
Unde te voi aştepta
În brațe cu un copac înflorit.
Acolo voi scrie cuvinte frumoase
Cu degetul pe obrazul cerului,
Iar ele vor picura albastrul,
De iubire vor picura,
De-acolo de sus,
Ca o ploaie tămăduitoare de răni,
Ca o altă mirare…

Un copil mi se va plimba prin somn,
Pe sub pleoapele mele se va plimba,
Iar eu voi tresări, din când în când,
De teama ca nu cumva
Să-mi cadă mersul lui de pe retină.

Un copil,
Ființă fără vreo vină…

ÎNFLORIRI

Sânii tăi din nou au înflorit,
Trupul ți se face primăvară,
Nu mai eşti trecut, nu mai eşti nici seară,
Doar femeie, gata de iubit…

Mâna ta aproape a-nfrunzit,
Pasul tău începe să nu doară,
Eşti cuvânt şi pasăre uşoară,
Somnul din copilul adormit.

În sărut ți-au înflorit bujorii
Adorați de tine-atât de mult,
Fiindcă eşti şi fiindcă te ascult
Dragostea mi-a înflorit fiorii.

Spre a ne iubi, vom rătăci,
Unde doar pădurea ne va şti.

NEMOARTE

Poetului Grigore Vieru

A murit poetul cel pe care odată
L-am văzut cum trece blând prin fața mea,
Îşi iubea pământul, țara îşi iubea,
L-a durut Moldova, astăzi dezbinată.

A murit poetul ce-n copilărie
Îl citeam în taină lângă lumânare,
Avea chip de înger, avea chip de soare,
Şi-a dorit mereu altă Românie.

A murit poetul cel în care Prutul
Se oprea adesea, spre a ne uni,
Moartea însă, totuşi n-ar putea opri
Din poet iubirea, din poet sărutul.

A murit poetul care-a scris de moarte
Ca de-o împăcare, ca despre alint,
A urât minciuna şi pe cei ce mint
Şi-a lăsat în urmă minunată carte.

A murit poetul, ce-ar mai fi de spus?
Dinspre Catedrale clopotele cântă
Cartea sa de scrieri într-o limbă sfântă,
Este semn că steaua încă n-a apus…

A murit poetul, să-l lăsăm în pace,
Să îşi odihnească brațul obosit,
A murit poetul, însă ca-ntr-un mit,
Doar pentru o clipă şi se va întoarce.

PĂRERE

Spre seară mi-am pierdut iubita,
Era un fel de catifea
Dintr-o atingere de frunză,
Aşa era iubita mea.

A revenit după o clipă,
M-a sărutat precum apusul,
Apoi o zbatere de-aripă
Mi-a stins pe buze-ntreg surâsul.

Nu-mi spune, căci m-.apucă plânsul…

ORBIRE

Ar fi trebuit orbire să fie,
Invizibili spre a ne fi mai uşor,
Ar fi trebuit să întârzie,
Să ajungă la noi al sărutului dor.

Zbor de-am fi fost
Ne-ar fi fost mai uşor,
Vântul ne-ar fi dus mai aproape de clipă,
Eu-o parte de zbor,
Tu-argintie întinsă aripă,
Privirea n-ar mai fi făcut atâta risipă.

Orbire să se-ntâmple, ar fi trebuit,
Pentru cei ce atât de mult ne-au privit.

PREA SEARĂ

Te-am ținut în brațe, pasăre uşoară,
Pasărea tăcerii, rană surâzând,
Tu erai cu gândul înspre primăvară,
Mie iarna toată îmi stătea în gând.

Ți-am cuprins genunchii cu sărutul care
Încălzeşte iarna sufletele dragi,
Din sărutul nostru s-a născut mirare,
În sărutul tău, înviase fragi.

Eu ți-am stat pe umăr, m-ai primit în tine,
M-atingeai cu mâna cum atingi un sfânt,
Aş fi vrut iubire şi să-ți fie bine,
Aş fi vrut să urlu, aş fi vrut să cânt…

Te-am purtat în brațe, pasăre uşoară,
Însă ai zburat, era mult prea seară…

NU ŞTIU

Aş fi vrut să treci prin iubire
Ca printr-un inel înflorit,
Să te apuci de iubit,
Statornică şi încântătoare fire,
Să te întinzi pe un pat aş fi vrut
De salcâm înflorind al iubirii altar,
Tu, femeie plină de har,
Cu chip zâmbitor şi tăcut,
Nu cunosc răsărit, nu cunosc nici apus,
Pentru mine vara e un fel de tăcere…
Toată lumea mă-ntreabă, toată lumea îmi cere
O fărâmă din gândul foarte bine ascuns…

Nu ştiu eu de mai sunt, nu ştiu tu de te-ai dus…

IREVERSIBIL

În păsări mi s-a stins lumina,
În cuibul lor toamnă se-aşează,
În iarbă-mi moare rădăcina,
În sunet zgomotul cedează.

Ireversibil mie-mi pleacă
Din poezie câte-o doamnă,
În locul lor ceva îmi seacă,
În locul lor se face toamnă.

NU VIN ACASĂ

Nu vin acasă, mamă, nu mai vin,
Şi păsările mor de zboruri grele,
Şi apele-obosesc să curgă-n ele,
Mi-e rece, mamă, şi mă simt străin.

O boală îmi tot dă mereu târcoale
Şi scriu din ce în ce tot mai puțin,
Nu pot să vin acasă, nu mai vin,
Deşi aici secundele mi-s goale,

Prin trup şi azi cireşi îmi înfloresc
Pe care i-am lăsat demult cu tine,
Ştii, mamă, nu mă simt prea bine,
În sânge buruieni îmi năpădesc.

Pe la biserici trec din când în când,
Printre icoane, mamă, te zăresc,
Eşti tristă şi eu trist zâmbesc
Apoi te-aşezi cu mine-n rând.

Nu vin acasă, mamă, n-are rost
Nu ştiu să mă mai rog, nici să țin post…

PENITENŢA CUVÂNTULUI

Mă-nchid în ochii nopții
Şi trag după mine
Cortina tristă a zilei,
M-aşez în liniştea frunzei
Şi făuresc cel mai frumos vis
Din care am să te trezesc în zori,
Fată nebună…
Aşa cum tu îmi atingi secundele
Și mi le transformi
În sferice trăiri
Aproape perfecte.

Mă-nchid în noaptea ochilor tăi,
În noaptea ta,
În noaptea trupului tău,
Spre a făuri de acolo
Răsăritul cel mult visat,
Icoana cuvântului
Pe care am putea-o privi,
Dezgoliți dimineața pe stânci.

Mă-nchid în toate acestea,
Fiindcă doar închis
Pot făuri uimirea.

IUBIRE TÂRZIE

Sălbatec cal îmi e sufletul azi,
Alergare îmi e
Noul meu mod de viață,
Mănânc vânt
Şi sfârtec în copite cuvânt,
Alerg cu soarele-n față…

Cal sălbatec muşcă sufletul meu,
Rupe margini,
Vrea să iasă din mine,
Oricum cal e mai mult Dumnezeu,
Cal înseamnă păcate puține…

De o forță imensă
Sunt purtat pe câmpii,
Rup sub mine pământul
Precum carnea rozie,
Către tine alerg, te întâmpin să vii,
Suflet drag, iubire târzie…

STARE DE RĂU

Eu nu voi spune nimic,
Altcineva va vorbi în locul meu
Cu fulger, cu tunet,
Cu greul cel greu
De care uneori se teme
Naşterea cuvântului în sine,
Răul se va cufunda în starea de bine
Şi eu tot nu voi spune nimic.
Voi împleti albastrul cerului
Cu lumina ta,
Apoi îndelung voi tăcea.

Chiar şi atunci când
Însângerarea va însângera
Nu vă voi spune nimic,
Mă voi certa cu părerea de rău,
Cu lacrimile ei mă voi certa
Şi adânc şi profund voi tăcea.

Ceilalți, nu vă faceți griji,
Va vorbi din mine, cu voi, cineva.

PROMISIUNI

Îți voi aduce înapoi păsările,
Primăvara ți-o voi întuma în suflet
Şi cântec de greier îți voi aşeza în somn
Ca să te poți mira din nou,
Femeie frumoasă rănită de timp.

Voi coborî albastrul cerului
Peste coapsele tale
Nemaiatinse demult de iubire.

Iți voi scrie versuri pe margini de gând
Doar pentru un singur surâs,
Mirarea ți- o voi aşeza în privire,
Căci eşti mai frumoasă
Când tu însăți mirare...
Şi-n pat de bujori albi şi roşii
Iți voi aşeza trupul ostenit de aşteptare.

Cu respirația mea te voi atinge ,
Cu privirea uneori,
Spre a nu-ți tulbura liniştea,
Spre a nu-ți curma fericirea.

Îți voi aduce înapoi păsările
Spre a se cuibări în palmele tale mici
Din care a murit demult alintul.

PENTRU MAI TÂRZIU

Păsări se vor naşte din poemele mele,
Zborul lor va picura sânge,
Lacrimă de lumină va picura
Şi neodihna aripii
Mă va cutremura.

Din mine se va desprinde un bătrân
Şi eu voi rămâne doar un contur
Nelocuit de nimeni…

Un cerc voi fi,
Pe care copiii îl vor da de-a dura
Până când cercul se va toci.

Păsările, în ochiul serii, se vor cuibări.

POVESTE DE SEARĂ

Cai albi îmi tropotesc prin vise…
Îmi vine să-i încalec şi să fug la tine,
Să te iau cu mine, iubito,
Să te port prin albastrul serilor,
Prin poveşti întrupate de gândul meu.
Ne vom ține de coamele vântului
Şi vom alerga peste roua câmpiilor,
Spre tainica noastră iubire.

Vom face popas din când în când,
Le vom şopti cailor, în urechi, poeme,
Vor sfărâma cu copitele lor pământul
Şi mai iute vor alerga până când în zori
Vom atinge cu palmele noastre răsăritul,
Până când valuri se vor sparge
De piepturile noastre obosite.

Cai albi îmi tropotesc prin vise,
Iar eu mă pregătesc să plec, iubito…

PLOUĂ

Plouă şi te ţin de mână
Ca pe-un cântec, ca pe-o rouă,
Trupul mi se frânge-n două,
Vrea să plece, să rămână…

Plouă cald şi-adânc în mine,
Păsări mi se-ascund sub pleoape,
Un potop în mine-ncape,
Ție vreau să-ți fie bine.

Plouă, ți se surpă trupul
În iubire, în sărut,
Ploaia-n iarbă o ascult,
Cerul gata-i să se rupă.

Gândul nu mă mai ascultă…

ÎNMUGURIRE

A înmugurit lumina pe chipul tău
Mai frumos decât primăvara,
Luna mai îmi sunt buzele tale
Şi respirația ta, e respirația serilor
Ascunse în parfumul ramului înflorit.

Ochiul tău aşteaptă cuminte
Visul unei iubiri
Nemaiîntâlnite vreodată.
Va muri din palmă
Durerea mai veche a spinului
Şi bucuria mângâierii
Se va ascunde în ele.

Vor înmuguri sânii tăi
De culoarea florilor de măr
Şi zbaterea dragostei
Se va ascunde în ei
Ca–ntr-un sălaş
Zăvorât cu fire crude de iarbă.

Lacrima neplânsă va înmuguri…

TRECERE

Anotimpul mi-a furat
Greierii din noapte,
Nelinişti port în somn de-atunci,
Somnul însuşi mi l-a furat
Din iarba liniştii mele,
Parfumul florilor de câmp
Mi l-a cosit din vis…
A ucis tot ce mai era de ucis.

Şi-acum stau la fereastră,
Şi privesc ploaia care
Sufoca-va a verii ultimă suflare.

NUMAI TU

Se întorc iar zăpezi, să se culce în gând,
Aş fi vrut, pentru noi, primăvară să vină,
Aş fi vrut sărutarea mult mai mult să ne ţină,
Trupul tău l-aş fi vrut de iubire flămând.
Răstignită-n sărut aş fi vrut să te-aşez,
Minunată femeie, despre care azi scriu,
Aş fi vrut să fiu eu, aş fi vrut să fiu viu,
Început aş fi vrut şi să nu încetez…
Coborâse-nserări peste ochi îngereşti,
M-am ascuns în tăcerea cuvântului tău,
Să-mi fie mai bine, să-mi treacă de rău.
N-o să ştiu cine sunt, n-o să ştiu cine eşti.

Numai tu ai putea primăveri să trezeşti…

RĂTĂCIRE

Rătăceam oricum aiurea
Între Tu şi Eu,
Dacă n-ar fi fost pădurea
Mi-ar fi fost mai greu.

Cerului i-am smuls din stele
Şi le-am strâns în pumnul meu,
Dacă nu ar fi murirea,
La toți ne-ar fi fost mai greu.

Pe sub pleoape încă grele
Se aşează Dumnezeu
Să alunge gânduri rele,
Altfel, aş fi fost ateu…

VALSÂND

Treceau pe lângă noi copacii
Într-un dans rotund,
Ca un amestec de coapse albe
Şi de brațe subțiri,
De dorințe fierbinți
Şi tăceri de fecioară.

Treceau copacii şi se înclinau
După fiecare sărut al vântului,
Iar noi dansam un ultim vals
Al nunții noastre sfârşite.

Pe lângă noi mai trecea
Toamna unui cuvânt,
Rostit acum atât de frumos
Şi atât de lăuntric.

UN SEMN

Te grăbeşti să bei nebunia vinului
Din palmele mele,
Sfielnică fecioară a versului meu,
Cea pentru care înviu şi ucid
Tot atâtea sfinte cuvinte.

Pe sub noaptea din părul tău
O altă noapte trece
Şi eu pătrund pe furiş
În oftatul trupului,
Ca într-o nouă rugă
În care doar pe tine te cer.

Ce semn să-ți las în orbire
Să mă poți găsi mai uşor
Dormind în poalele toamnei?

VARA TA

Zboară înalt pescăruşii şi țipă,
Tu te strecori pe sub țipătul lor,
Tu, care erai mai întâi aripă,
Tu, care devenisei aproape zbor.

Cântă marea în părul tău însorit,
E un cântec mai vechi, dar frumos,
De dragoste cântă şi de iubit,
Vântul alintă chipul tău luminos.

Porți vara în trup, zăvorâtă cu iarbă,
Miroase a flori şi-a cântec de mare,
Valul ei stă să rupă, valul ei stă să fiarbă,
Cum iubirea se zbate în fiecare.

Cerul tău însorit are o altă culoare…

RUGĂ

Sufletul mi s-a închis în rugă,
Doamne, rău mă doare brațul drept,
A-nfrunzit o cruce-n al meu piept,
Îmi sunt mie credincioasă slugă.

Sunt o umbră, repetată fugă,
Să-nflorească ruga mea aştept,
Doamne, rău mă doare brațul drept,
Fulger ar putea să mă ajungă.

Repetare sunt şi mă repet,
Uneori păcatului-sunt slugă,
Ce e rău din carnea mea alungă
Să nu moară crucea mea din piept.

Sufletul mi s-a închis în rugă,

Să-nflorească ruga mea, aştept…

TOAMNEI

Îți voi aduce acasă ploile
Şi frunze îți voi răvăşi prin păr,
Toamnă, fată nebună,
Voi culege fructe şi brumă
Din ochii tăi plânşi
Şi le voi ascunde în cămară,
Aşa cum cerneala o ascund
În spatele scrisului.
Ştiu că şi ție îți e greu
Să vezi păsări plecând,
Să asculți îndepărtatul lor țipăt,
Al neîntoarcerii uneori.

Îți voi aduce acasă vântul,
Ce cântă în poala pădurii
Şi cerul curat ca lacrima mamei,
Toate acestea în dar ți le-aduc,
Spre a nu mai pleca din poeme.

UN FEL DE POVESTE

Întâi m-am întâlnit cu ochii tăi
Ce nimeni nu-i purtase niciodată,
Ochi ce erau şi nu erau de fată,
Ochi ce purtau blândeţe în văpăi.

Lumina mea s-a luminat deodată
Şi trupul mi s-a frânt cu un cuvânt,
Când chipul ce-mi părea a fi de sfânt,
Chiar mi-a surâs cu înflorirea toată.

Era un timp când frunze mor aiurea,
Erau gutui ce s-au aprins de dor,
Am recitat cu glas rătăcitor
Si-n mine a înnebunit pădurea.

Apoi n-am vrut să plec, n-am vrut să dor…

RAI RĂTĂCIT

Mă dor şi acum tălpile
De dezgolirea miriştilor,
De fuga mea de-acasă
Din frumoasa-mi copilărie.

De coaja cireşilor şi-a merilor
Palmele mă dor şi acum,
De prea greul zilelor de vară,
De cântecul înserat al greierilor
Îmi cântă şi acum sufletul,
De cântecul lacului
Îmi este mie dor.

Ochii mă dor uneori
De înflorirea de-atunci,
De înaltul cerului
Ce-mi părea cu mult mai înalt.

Tălpile gândului mă dor
Şi tăcerea mamei
Care nu mai vrea să mă certe.

Copilărie, rai rătăcit…

RETORICI

Într-o zi câmpul s-a întors spre sine
Întrebându-se:
De ce sunt eu atât de întins?
De ce sunt plat?…
De ce îmi aleargă în spinare ființe?
De ce pentru mine alții își pun dorințe?

Doar ploile mă spală pe mine
Și când sunt în zăpadă
Vin unii să mă admire, să mă vadă.
De ce trebuie să port în pântec atâta frig?
Pe mine cine mă strigă, eu pe cine să strig?

Mă dor holdele tăiate pe furiș,
Uneori am nevoie de un acoperiș,
Uneori simt durerea picioarelor goale
Când trec obosite peste întinsele-mi șale,
Uneori păsări în mine ațipesc,
Uneori cu noaptea în brațe mă tăvălesc…

Într-o zi câmpul, după ce adormi,
S-a întors spre sine, dar nu s-a mai putut găsi…

SEARĂ

Voi alunga noaptea
Din sufletul tău
Ca un copac înflorit
Și trupul ți-l voi așeza
În mijlocul ierbii.
În colțul gurii,
Va zâmbi liliacul
Din curtea bunicii mele
Și ne va chema
Să ne sărute pe frunte,
Să fim mai senini.
Bunicul ne va spăla
Pe picioare cu rouă,
Spre a nu mai murdări
Cărările către Dumnezeu.
Spre seară, vor trece
Sfinții desculți
Pe la noi prin poartă,
În cămășile lor de lumină.

Ne vom întoarce în prag de rouă.

ŞTIU

Ştiu că vor înflori ochii tăi
Mai spre primăvară,
Când cireşii zâmbesc a lumină,
Ştiu că din muguri se vor desface ei
Şi că vei fi grădină.

Ştiu că din lacrimi
Vor încolți ghiocei,
Durere tămăduită în alb,
Paşii mei vor fi tot mai grei,
Sufletul în rouă ți-l scald.

Ştiu că va fi altă zi,
Ceasul turnului
Ne va ajunge din urmă,
Vom alerga printre pomi şi culori,
Până alergarea se curmă…

Voi cresta dimineața cu scrisul meu,
Să curgă din ea răsărit.

VOI AŞTEPTA

Am aşezat sărut în liniştea ierbii
Şi te aştept să vii,
Să treci prin el ca o mireasă,
Prin roua înserării să treci,
N-o să te mai las niciodată să pleci.

Trupul tău se va contopi cu clipa,
Cu arderea se va contopi
Şi cu obrazul lunii,
Cu livada abia înflorită
În caldele nopți ale primăverii.

Din când în când,
Ți se vor aprinde stele
În palmele tale, de forma iubirii.
Iar eu voi aştepta să ți se facă lumină în trup,
Să nu te rănesc şi mai mult.

Aştept, iubesc şi ascult…

POETUL DIN SOLDAT

Îl sufoca trupul, îi era prea îngust,
Însetat era de setea soldatului
Şi-atunci din trupul robust
A ieşit afară şi-a plecat hai – hui.
Avea păr mult mai lung, avea degete lungi,
Avea toamnă la el, avea iarnă-n cuvânt,
Nu puteai să-l opreşti, nu puteai să-l ajungi,
Uneori în priviri îi murea câte-un sfânt.
Se temea pentru păsări şi pentru copaci,
Să nu-i moară aripa într-un zbor oarecare,
Uneori nu puteai nici cu el să-l împaci,
Răsărit se-ntâmpla lăuntric, înserare…

Nu s-a-ntors niciodată, înapoi, în soldat,
Între timp soldatul foarte tare slăbise,
Îi plecase poetul, tot ce-avea mai curat,
Şi-atunci, de tristețe, soldatul murise.

Între timp şi poetul foarte îmbătrânise….

TOT CE VREAU

Vreau să fiu uneori tăcerea ta,
Să mă ascund dincolo de surâs,
Dincolo de cuvânt
Şi de ochii tăi de sfânt,
Acolo să pot înnopta…

Vreau să-ți aduc miresme de tei
Să le aştern în insomniile tale,
Să nu te doară durerea
De carne şi sânge,
De suflet ce plânge…

Îngenuncherea vreau să nu te doară
Şi să-mi fii rugăciune uşoară…

SPRE PRIMĂVARĂ

Îmi e târziu şi-mi este dor de tine,
De-atâta dor colind păduri, zăpezi,
Aş vrea să fii aici, aş vrea să vezi,
Aş vrea să pot de mână a te ține.

În brațe te-aş purta spre primăvară,
Spre înflorire te-aş purta mereu,
Adânc mă rog să vii lui Dumnezeu,
Îngenunchează şi zăpezile spre seară.

Văd chipul tău în lumânări de ceară,
În ochiul meu se face tot mai greu.

STĂPÂNA MEA

Mă cunosc cu ploaia
De foarte multă vreme,
De când copil fiind
Mă lua de mână şi mă plimba
Prin iarba udă,
Până când picioarele mele
Semănau cu cele ale unui sfânt,
Până când lumina curgea din ele
Şi se prelingea pe pământ,
Ploaia, frumosul meu descânt.

Mă cunosc cu ploaia,
Era ca o soră mai mare
Care îmi alinta
Fruntea şi părul,
Care îmi alerga pe spinare
Caldă şi plină de mirare,
Ploaia, frumoasă şi răbdătoare.

Şi astăzi o mai invit
Să se plimbe cu mine de mână,
Şi eu sunt bătrân şi ea e bătrână,
O ascult şi mergem
Doar pe unde ea vrea,
Uneori chiar duminica,
Ploaia, frumoasa mea stăpână…

DESCULŢ PRINTRE CUVINTE

Paşii tăi au înflorit în rouă,
Eu m-ascund sublim în iarba-n care
Am închis Iubirea – albă floare,
Despicată de lumină-n două.

Tremură suav cuvântu'-n mine,
Sfântă clipa mi se-aşează-n trup,
Mi te smulg din răsărit, te rup
Şi te-aşez în poezii la mine...

Aripa tăcerii lin coboară,
Eu, desculț, te caut peste seară...

TE AŞTEPT

Țărmul pe care te aştept
E chiar în spatele îmbrățişării,
În puterea ta stă să-l găseşti.
Mie caută-mi urmele paşilor
În nisipul aprins al verii,
Uneori vântul îl va plimba către tine.
Locul acesta e chiar aici
În trupul orei târzii,
În care eu iau forma clepsidrei
Şi forma cântecului o iau,
Spre a-ți mai fura un surâs
Când ne vom întâlni.
Țărmul pe care te aştept
Are doar mare, plajă şi vise,
Are soare şi ploile calde
Şi are cel mai frumos răsărit.

Țărmul pe care singur, uneori, am dormit.

NEPUTINŢELE TOAMNEI

E toamnă pe la noi pe-acasă,
Dealuri cu struguri se răstoarnă-n vis,
Eu într-o altă lume stau închis
Şi din tăcere, zgomot stă să iasă.

Îți cânt în şoaptă şi te chem la mine,
Beția unor versuri ce-au trecut,
Mai am atâta drum de străbătut,
Mai am atâta rău şi-atâta bine.

E toamnă pe la noi pe-acasă,
Eu te-aş lua de mână să fugim
Într-o pădure despre care ştim
Că ne-ar primi în brațe bucuroasă.

E toamnă sfântă, totuşi dureroasă,
Şi doar în ochi putem să ne privim…

S-AR PUTEA

Tresar şi acum nedumerite câmpiile
Şi azi mă strigă mama acasă,
Ecoul se-ntoarce cu fața spre mine,
Stau pădurile în cale să-mi iasă.

Din păsări cade moale cântarea,
Nu ştiu ce cărări să aleg către tine,
Frunzele se întorc în muguri,
Plecările îmi sunt tot mai puține.

Într-o seară luna o să-mi cadă din brațe,
Chiar în curte, în iarba tăvălită cândva,
Pe copiii uitați printre anii ce-au fost,
Într-o seară, să-i întâlnesc, s-ar putea…

Ei la mine să strige, eu la ei aş striga…

TEAMA DE NOI

Ne-am întâlnit în albastrul orei,
În rotundul secundei ne-am întâlnit,
Între a stătea şi a fi fugit
Eu, Clepsidră, tu - cutia Pandorei;
Eu ştiam îmbătrânirea cum a împietrit,
Tu ştiai despre zodii şi vise.
Buzele tale în nesărut închise
O pată de sânge au devenit.

Ne-am întâlnit când alții ar fi murit
Decât să-şi înfrângă propria teamă.
Peste frunză călcasem şi copac a-nflorit
Într-o iarnă pe care n-am băgat-o în seamă.

Mâna ta a atins ochiul meu neclintit
De spaima iubirii, de teamă…

SPRE SEARĂ

Spre seară, îți voi aduce mere coapte
În poalele gândului
Şi le voi aşeza în lumina trupului tău,
Aşa cum poezia o aşez
În albul cărții.

Arama frunzelor ți-o voi prinde-n chenare,
Zugrav al cântecului tău,
Al formelor rotunde din iubire,
Al atingerii înălțătoarelor stări,
Al clipirii ochiului, din când în când…

Spre seară, mă voi cuibări lângă coapsele tale
Ca lângă tulpina plopului,
Înfipt înaintea visului meu
Şi voi murmura cuvinte de dragoste,
Cântec sfânt voi murmura.

Spre seară, vei fi rugăciunea mea…

TRAGICĂ POVESTE

Spre seară lunecă, tremurând căprioare,
Către tainic izvor din coasta casei mele,
Setea lor mă bântuie uneori şi mă doare,
Suflete mereu hăituite, mereu rebele…

Poartă-n ochi ades primăveri fremătânde,
Se hrănesc cu parfum de sălbatice flori,
Ființe zvelte şi totuşi plăpânde,
Foamea atâtor nemiloşi vânători.

Mai tresar uneori pe când vântul străbate
Printre ramuri şi frunze, printre vârfuri de ierbi,
Sălbatec aleargă şi nu pot să se-adape,
Şi tânjesc dup-a fi protejate de cerbi.

Uneori, dimineața, se întorc mai puține
Şi alunecă sfânt peste roua curată,
Le miroase a puşcă şi a țevi ce-au fost pline
Cu moarte şi sânge, către ele–ndreptate.

Uneori, dimineața, se-ntorc mai puține,
Tragică poveste mă cuprinde deodată…

PRIMĂVERI

Vor veni primăveri să ne mângâie tâmple,
Să ne râdă în suflet vor veni de acum,
Noi păşi-vom de mână pe-al iubirii drum
Şi poveşti minunate ar putea să se-ntâmple.

Înflorirea va face elegant plecăciune,
Când vei trece pe-alei, tu fiind mai frumoasă,
Tu chiar eşti înflorire, tu chiar eşti luminoasă,
Zilnic eşti preacurata mea rugăciune.

Iasomii vor cuprinde sărutările noastre,
Cântec dulce spre seară picura-va din cer,
Vor fi nopți încărcate de-atâta mister,
Diminețile vor fi cu mult mai albastre.

Vor veni primăveri şi vor trece oricum,
Noi păşi-vom de mână pe-al iubirii drum.

UN ALT FEL DE-A FI

Rătăcind, te aştept printre frunze şi vise,
Printre stele, aievea, te aştept şi te chem,
Mi se face iubire, de iubire mă tem,
Din trup mi se fac înfloriri interzise.

Nu e bine că pot să respir a cuvânt
Și - a foame de tine şi-a lăsare de seară,
Îmbrățişarea, sărutul să nu ne mai doară…
Nu e bine să ne întâlnim pe pământ.

Câtă vreme tu eşti primăvară mereu
Nu e bine să-ți scriu despre primăvară,
Câtă vreme-n privire tainic eşti căprioară
Hăituită de ură, de tristețe, de greu.

Va veni o zi ce-ți va fi mai uşoară,
Când, în versuri, mireasă vei fi, mire eu,
Când, din trup, coborî-va cerb cu mândru trofeu,
Când, din ochi, coborî-va blânda ta căprioară.

VIN SĂ COLIND

Eu vin să te colind în noapte,
Cu sufletul îți bat în poartă,
Tu să m-aştepți cu mere coapte,
Tu să m-aştepți c-o altă soartă.

Mă dor genunchii de rugare.
De cale lungă, trupul plânge,
Tu dă-mi, cum dai la fiecare,
Amestec sfânt de vin şi sânge.

Eu vin să te colind şi ție
Atât îți cer, când bat în poartă,
Ca sufletul curat să-ți fie
Şi mirosind a pâine coaptă.

VINA DE-A FI

Sunt vinovat că n-am ucis copacii
Ce fără voie mi-au crescut în vis,
Nici pasărea, nici răsăritul, macii
Ce fără milă m-au rugat şi-am scris.

Sunt vinovat că nu alung cuvântul
Cel tandru, cel suav şi-aproape sfânt,
Sunt vinovat că mă-nțeleg cu vântul
Şi-n suflet sunt amestec de pământ.

De-asemeni, vinovat sunt de iubire
Cum vinovat sunt că respir,
Sunt vinovat că-mi ies ades din fire,
Că trag să rup al vieții şubred fir.

Sunt vinovat că nu mă-ntorc acasă
Şi candela nu o aprind mereu,
Sunt vinovat că sunt şi că îmi pasă
De rău, de neiubire şi de greu.

Sunt vinovat că m-am născut şi-s eu…

ZACE CUVÂNTUL

Zace în mine cuvântul
Într-o profundă tăcere
Şi-i cresc rădăcini şi mă dor,
Ca şi cum eu aş trece prin mine
Cu propriii bocanci,
Ca şi cum m-aş autostrivi
Eu în venele mele,
Ca şi cum nu aş mai încăpea în ele.
Zace în mine cuvântul
Şi nu ştiu să-l mai scriu,
Să-l urlu nu pot şi nu ştiu.

De aşteptare, din trup
Au început să-mi crească copaci,
Bătrâni şi scorțoşi,
Fără nicio trebuință.

Am ucis frumosul, cu pietre…

DESPRE POEZIE

Genunchii tăi de floare ți-i sărut,
Femeie, minunata mea iubire,
Trup sfânt, ucis de-atâta dezgolire,
Povestea ta amarnic m-a durut.

Genunchii tăi în palme i-am cuprins
Cu forme ne-ntâlnite niciodată,
Cu mângîieri ce încă nu s-au stins,
Cu frăgezimea lor de încă fată.

Genunchii tăi ascunşi în poezie
Să-i pot acolo uneori atinge,
În forma lor cea caldă şi cea vie
De care frumusețea încă plânge.

Genunchii tăi de înfloriri şi sânge…

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE 5
DORINȚĂ 9
FATĂ-ÎNSERARE 10
ALBASTRĂ-NSERARE 11
AVEAM TIMP 12
ALTĂ VARĂ 13
ATINGEREA TA 14
CUVÂNT SUAV 15
CEASURI GOALE 16
IARNĂ DE VIS 17
E MARTIE 18
GÂND 19
CÂNTARE 20
CAUT FORME 21
FIORII 22
CĂUTARE 23
CONVINGERE 24
ASEMĂNĂRI 25
DĂRUIRE 26
DOAR NOI 27
CAUT 28
DESFĂTARE 29
ZĂMISLIRE 30
DIN MINE 31
DEPĂRTARE 32
ÎNTÂIA OARĂ 33
CÂNTEC DE TOAMNĂ 34
DOR DE DEMULT 35
ALT DESTIN 36
A IUBIRE 37
IREPETABILĂ POVESTE 38
FEMEIE FRUMOASĂ 39
CHIP DE SFÂNT 40
GURA TA 41
ÎN IUBIRE 42
MĂ VA DUREA 43
ÎN TAINĂ 44
ÎMBOLNĂVIRE 45
IUBIRE 46
ÎNFLORI-VOR 47
AȘ FI VRUT 48
DUMINICA 49
FEMEIE 50
MĂRUL BUNICILOR 51
IARNA NOASTRĂ 52
ÎNSINGURAT 53
ÎNTÂLNIRE 54
ÎNTOARCERE 55
NE-NȚELEASĂ IUBIRE 56
ÎNTR-O ZI 57
IREPETABILĂ 58
IUBIRE PROFUNDĂ 59
NUC ÎNVERZIT 60
LUMINĂ 61
MIRARE 62
MISTER 63
ÎNSETARE 64
FUGA DE MINE 65
O ALTFEL DE MOARTE 66
(NE)MIRARE 67
ÎNFLORIRI 68
NEMOARTE 69
PĂRERE 70
ORBIRE 71
PREA SEARĂ 72
NU ȘTIU 73
IREVERSIBIL 74
NU VIN ACASĂ 75
PENITENȚA CUVÂNTULUI 76
IUBIRE TÂRZIE 77
STARE DE RĂU 78
PROMISIUNI 79
PENTRU MAI TÂRZIU 80
POVESTE DE SEARĂ 81

PLOUĂ 82
ÎNMUGURIRE 83
TRECERE 84
NUMAI TU 85
RĂTĂCIRE 86
VALSÂND 87
UN SEMN 88
VARA TA 89
RUGĂ 90
TOAMNEI 91
UN FEL DE POVESTE 92
RAI RĂTĂCIT 93
RETORICI 94
SEARĂ 95
ŞTIU 96
VOI AŞTEPTA 97
POETUL DIN SOLDAT 98
TOT CE VREAU 99
SPRE PRIMĂVARĂ 100
STĂPÂNA MEA 101
TE AŞTEPT 102
NEPUTINȚELE TOAMNEI 103
S-AR PUTEA 104
TEAMA DE NOI 105
SPRE SEARĂ 106
TRAGICĂ POVESTE 107
PRIMĂVERI 108
UN ALT FEL DE-A FI 109
VIN SĂ COLIND 110
VINA DE-A FI 111
ZACE CUVÂNTUL 112
DESPRE POEZIE 113

de acelaşi autor:

DIALOG ÎN CER – 1995
FRÂNTURI DE ZBOR – 1995
RAMURI DE DOR – 1997
POEME – 1999
LUMINA CUVÂNTULUI MEU – 1999
CASA CU SALCÂMI – 2002
ÎNGERUL MEU – 2003
DE DORUL TĂU – 2003
TURNUL TĂCERII – 2006
LA POALELE OCHILOR TĂI – 2006
ARIPI DE CENUŞĂ – 2008